

domfældt i straffesager, opkræves rejseomkostninger for andre statstjenestemænd.

3.3. Overvejelser i Straffelovsrådets arbejdsgruppe vedrørende en lov om straffuldbyrdelse

Straffelovrådets arbejdsgruppe afgav i oktober 1989 bind I og II af betænkning nr. 1181 om en lov om fuldbyrdelse af straf m.v. Disse to bind indeholder bl.a. arbejdsgruppens foreløbige udkast til forslag til lov om ændring af forskellige bestemmelser i forbindelse med gennemførelsen af en særlig lov om fuldbyrdelse af straf m.v.

Arbejdsgruppens kommissorium indeholder ingen særskilte bemærkninger om spørgsmålet om indsattes betaling af udgifterne ved fuldbyrdelse af en frihedsstraf. Efter arbejdsgruppens opfattelse burde spørgsmålet imidlertid behandles og vurderes i forbindelse med overvejelserne om udarbejdelse af en særlig lov om fuldbyrdelse af straf m.v.

Efter aftale med Straffelovrådet og Justitsministeriet blev de to bind af arbejdsgruppens betænkning med tilhørende udkast til lovforslag straks udsendt til høring hos myndigheder og organisationer m.v.

Denne høringsrunde gav ikke arbejdsgruppen anledning til at ændre sin indstilling vedrørende spørgsmålet om inddrivelse af afsoningsomkostninger. Såvel rigspolitichefen som Politimesterforeningen, Dansk Politiforbund og Dansk Fængselsforbund har tilsluttet sig forslaget om ophævelsen af pligten til betaling af afsoningsomkostninger, jf. betænkningens bind III, s. 831 f.

Baggrunden for arbejdsgruppens overvejelser om afsoningsomkostninger er bl.a. det tilsyneladende misforhold mellem det betydelige administrative arbejde, som ordningen indebærer, navnlig for politiet, og størrelsen af de indtægter, som ordningen medfører. Arbejdsgruppen finder den nugældende ordning uheldig. Arbejdsgruppen lægger herved vægt på, at kun få strafafsonere i praksis har mulighed for at betale de pågældende afsoningsomkostninger, og ordningen indebærer på den baggrund et u hensigtsmæssigt stort administrativt arbejde navnlig for politiet, men også for kriminalforsorgen. Her til kommer, at det i praksis har vist sig vanskeligt at fastslæppe en ensartet praksis med hensyn til inddrivelse af afsoningsomkostninger. Også mere principielt forekommer det arbejdsgruppen rigtigst, at det er staten som sådan, der afholder udgifterne ved fuldbyrdelsen af en strafferetlig retsfølge.

Det kan i denne forbindelse oplyses, at de samlede indtægter, der indgår på kontoen vedrørende strafferetsplejen, for så vidt angår afsoningsomkostninger, i 1991 udgjorde 9,6 mio. kr. og i 1992 ca. 10,6

mio. kr. Der sendes årligt regninger for omkring 100 mio. kr. til domfældte, der har afsonet frihedsstraf.

Arbejdsgruppen har endvidere peget på, at inddrivelse af afsoningsomkostninger kan modvirke de bestræbelser, der i øvrigt gøres for at hjælpe den indsatte til efter endt afsoning at leve en kriminalitetsfri tilværelse.

Arbejdsgruppen er opmærksom på, at en ophævelse af den gældende ordning vil have budgetmæssige konsekvenser. Arbejdsgruppen har dog ikke fundet, at dette hensyn kan tillægges afgørende vægt.

Arbejdsgruppen anfører, at en ophævelse af ordningen vil kunne opfattes som en lempelse af den samlede reaktion over for de persongrupper, som efter praksis har mulighed for at betale for afsoningsomkostningerne. Dette drejer sig i praksis navnlig om hæftedømte og dermed især om personer, der er idømt frihedsstraf for spirituskørsel eller kørsel i frakendelsestiden.

Arbejdsgruppen understreger i den forbindelse, at forslaget om ophævelse af den gældende ordning ikke er udtryk for noget ønske om at lempe det samlede sanktionsniveau over for sådanne domfældte. Arbejdsgruppens forslag er alene begrundet i administrative hensyn og mere principielle synspunkter.

Der henvises i øvrigt til betænkning nr. 1181/1989, bind I, s. 53 f., bind II, s. 492 ff., og bind III, s. 751 ff. og s. 831 ff.

3.4. Justitsministeriets overvejelser

Rigspolitichefen og Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at ophævelse af strafafsoneres pligt til at betale afsoningsomkostninger ikke vil medføre administrative besparelser af betydning. Uanset dette finder Justitsministeriet, at væsentlige hensyn taler for at afskaffe betalingspligten.

Kravet om betaling af afsoningsomkostninger kan således på uheldig måde modvirke resocialiseringsbestræbelserne i forbindelse med løsladelse af strafafsonere, ligesom den nugældende ordning indebærer visse principielle problemer vedrørende en ligartet behandling af afsonere.

Justitsministeriet foreslår derfor ordningen ophævet.

Justitsministeriet finder endvidere, at bestemmelsen i § 7, 2. pkt., i lov om udgifterne i strafferetsplejen, hvorefter befordringsudgifter til strafferetsplejens embedsmænd henregnes til sagsomkostningerne, er uden væsentlig praktisk betydning. Også denne bestemmelse foreslås derfor ophævet. Udgangspunktet vil herefter være, at rejseomkostninger ikke henhører under sagsomkostningerne i straffesager, i